

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27-06-2016 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący : S.S.R. E. K.

Protokolant : st. sekr. sąd. Karina Drytkiewicz

przy udziale oskarżyciela publicznego Komendy Miejskiej Policji w K. asp. sztab. P. C.

po rozpoznaniu w dniach 13.06. 2016 r. , 27.06.2016r.,

sprawy przeciwko

M. K. (1), s. J. i M. z domu S., ur. (...) w K.,

obwinionemu o to, że:

w dniu 17 grudnia 2015 r. około godz. 13:20 na drodze publicznej w K. na ul. (...) kierując pojazdem m-ki P. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania czym doprowadził do zderzenia z kierującą pojazdem m-ki P. (...) o nr rej. (...) powodując jego uszkodzenia

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w .

1. obwinionego **M. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k. w. wymierza obwinionemu karę 200 (dwustu) złotych grzywny;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130,00 (sto trzydzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

W dniu 17 grudnia 2015 roku, ok. godz. 13.20, obwiniony M. K. (1) kierował samochodem m-ki R. (...) o nr rej. (...) jadąc ul. (...) od kierunku ul. (...). Bezpośrednio za obwinionym, pojazdem marki P. (...) o numerze rej. (...) poruszała się pokrzywdzona M. K. (2). W pojeździe pokrzywdzonej znajdował się pasażer M. G. (1). Na wysokości (...) pasażerka pojazdu kierowanego przez obwinionego zadzwoniła do J. K. (1), informując go, że nadjeżdżają. Ojciec obwinionego J. K. (1) wyszedł z domu, otworzył bramę wjazdową na posesję przy ul. (...) i stanął na chodniku Obwiniony M. K. (1), chcąc wjechać tyłem w bramę posesji, najpierw zatrzymał pojazd na wysokości bramy posesji, a następnie wykonał manewr skrętu w lewo wjeżdżając w lukę utworzoną przez samochody poruszające się przeciwnym pasem ruchu i ustawił pojazd w poprzek jezdni. Kierująca pojazdem P. (...) M. K. (2) rozpoczęła kontynuowanie jazdy swoim pasem ruchu. Następnie obwiniony włączył światła awaryjne i rozpoczął manewr cofania. W tym momencie pokrzywdzona M. K. (2) zaczęła trąbić i wycofywać swój pojazd, na tyle, na ile umożliwiały jej to znajdujące się za nią pojazdy. Także ojciec obwinionego zaczął krzyczeć. Obwiniony kontynuując manewr cofania uderzył w pojazd pokrzywdzonej.

(dowody: częściowe wyjaśnienia obwinionego M. K. (1) k. 47-47v, 48v, protokół rozprawy z dnia 13.06.2016 r. od godz. 00:04:37 do 00:22:17; 00:43:18 do 00:44:36 ; zeznania świadka M. K. (2) 48-48v, 49-49v ; protokół rozprawy z dnia 13.06.2016 od godz.00: 24:49 do 00:43;18;01:11:33 do 01:17:23 ; częściowe zeznania świadka J. K. (1) k. 49, protokół rozprawy z dnia 13.06.2016 r. od godz. 00:58:34 do 01:11:33; zeznania świadka Ł. P. 48v,16 ; protokół rozprawy z dnia

13.06.2016 od godz.00: 44:36 do 00:58:34; zeznania świadka M. G. (1) k. 55-55v; protokół rozprawy z dnia 27.06.2016 od godz.00: 02:56 do 00:24:38 ; notatka k. 1)

W pojeździe pokrzywdzonej uległ uszkodzeniu lewy przedni błotnik (wgniecenie). W pojeździe obwinionego nie powstały żadne uszkodzenia. Podczas zdarzenia zarówno obwiniony M. K. (1), jak i pokrzywdzona M. K. (2) byli trzeźwi. Natężenie ruchu w tym czasie było duże .

(dowód protokoły badania trzeźwości k. 2-3, 4-5; częściowe wyjaśnienia obwinionego M. K. (1) k. 47-47v, 48v, zeznania świadka Ł. P. 48v,16 ; zeznania świadka M. K. (2) 48-48v, 49-49v ; protokół rozprawy z dnia 13.06.2016 od godz.00: 24:49 do 00:43:18;01:11:33 do 01:17:23 ; protokół rozprawy z dnia 13.06.2016 od godz.00: 44:36 do 00:58:34;protokół rozprawy z dnia 13.06.2016 r. od godz. 00:04:37 do 00:22:17; 00:43:18 do 00:44:36)

Obwiniony M. K. (1) ma 40 lat. Pracuje poza granicami kraju, utrzymuje się z oszczędności. Obwiniony jest żonaty i posiada na utrzymaniu dwoje dzieci. Nie był karany za wykroczenia.

(dowody: zapytanie o ukaranie k. 23; dane osobo poznawcze k. 47)

Obwiniony M. K. (1) zarówno w postępowaniu wyjaśniającym jak i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, że chciał wykonać manewr wjazdu na posesję rodziców tyłem ze względu na utrudniające wyjazd z posesji ukształtowanie powierzchni terenu. W tym celu od skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) jechał z włączonymi światłami awaryjnymi, zatrzymał się przy bramie, jego ojciec zatrzymał ruch pojazdów wychodząc na jezdnię, a on sam stanął w poprzek jezdni. Następnie po spojrzeniu w lewe lusterko zaczął wykonywać manewr cofania. Obwiniony podał, że następnie spojrział w prawe lusterko, a gdy ponownie spojrział w lewe pojazd pokrzywdzonej był już pod jego samochodem. Podał także, że M. K. najpierw zatrzymała pojazd, a potem ruszyła.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego M. K. (1) w części. Za wiarygodne uznano twierdzenia obwinionego, co do zamiaru wykonania przez niego manewru wjazdu tyłem w bramę posesji przy u. (...) 44 oraz wykonania skrętu w lewo i ustawienia kierowanego przez siebie pojazdu w poprzek jezdni. Wyjaśnienia obwinionego w tej części są spójne z treścią uznanych w tym zakresie za wiarygodne zeznań świadka J. K. (1) oraz uznanych za wiarygodne w całości zeznań pokrzywdzonej i świadka zdarzenia M. G. (1). Także twierdzenia obwinionego w zakresie położenia i nachylenia wjazdu do posesji jego rodziców są wiarygodne i korelują z relacją świadków J. G..

W pozostałym zakresie wyjaśnieniom obwinionego M. K. dotyczącym przebiegu zdarzenia drogowego z dnia 17 grudnia 2015 roku Sąd odmówił wiary. Pozostają one w sprzeczności z relacją przebiegu zdarzenia podaną przez pokrzywdzoną, której zeznania oceniono jako logiczne, rzeczowe, a nadto poparte zeznaniami świadka M. G. (1).

Na wiarę nie zasługują twierdzenia obwinionego, iż doszło do zatrzymania ruchu pojazdów nadjeżdżających od strony (...) przez jego ojca, który w tym celu wyszedł na jezdnię. Z treści swoich zeznań M. K. wynika, że świadek J. K. (1) kiedy dojeżdżała stał na chodniku, a nie na jezdni. Pokrzywdzona kierowała pojazdem jadącym bezpośrednio za obwinionym. Zatem zasady logiki wykluczają, by J. K. (1) miał możliwość wyjścia na jezdnię w celu zatrzymania pojazdów, zwłaszcza, że obwiniony zaczął manewr cofania niezwłocznie. Należy przy tym pamiętać, że zdarzenie miało przebieg dynamiczny, a zatem w sytuacji gdyby J. K. stał na jezdni przed zatrzymanymi pojazdami w momencie wykonywania przez obwinionego manewru cofania to znalazłby się bezpośrednio przed pojazdem pokrzywdzonej która kontynuowała jazdę.

Jako niewiarygodne Sąd ocenił również wyjaśnienia obwinionego, w których podał, iż bezpośrednio przed wykonaniem manewru cofania spojrział w lewe lusterko. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż takie zachowanie pozwoliłoby obwinionemu na dostrzeżenie, iż pojazd jadący bezpośrednio za nim kontuuje jazdę. Zważywszy na fakt, iż pokrzywdzona chcąc uniknąć zderzenia zaczęła cofać pojazd, a mimo tego doszło do zetknięcia samochodów należy stwierdzić, że obwiniony nie obserwował tego, co dzieje się za jego pojazdem i nie przerwał wykonywanego przez siebie manewru. Zasady logiki wskazują, że skoro obwiniony słyszał krzyczącego ojca to bez

wątpienia miał możliwość usłyszenia także sygnału dźwiękowego, którego użyła pokrzywdzona (na okoliczność użycia takiego sygnału zgodnie zeznali świadkowie M. K. i M. G.).

Wiary odmówiono także twierdzeniom obwinionego a co za tym idzie spójnym z nimi zeznaniom świadka J. K. (1), iż obwiniony włączył światła awaryjne już na wysokości skrzyżowania ul. (...) z ul. (...). Ta część wyjaśnień pozostaje w sprzeczności z relacją pokrzywdzonej i pasażera jej pojazdu, którzy zgodnie stwierdzili, że obwiniony włączył światła awaryjne w momencie rozpoczęcia manewru cofania. Włączenie świateł awaryjnych w celu zasygnalizowania manewru skrętu w lewo(świadek J. K. stwierdził, że nie widział w pojeździe obwinionego włączonego kierunkowskazu) nie było czytelną zapowiedzią wykonania manewru cofania . Tym bardziej, że wbrew twierdzeniom obwinionego i jego ojca, w miejscu gdzie skręcił była możliwość ewentualnego wjazdu w bramę posesji znajdującej się naprzeciwko, na co wskazuje materiał poglądowy k. 35. Zauważyć należy, że pokrzywdzona nie miała obowiązku dokonywania analizy zachowania obwinionego pod kątem możliwości wykonania przez niego skrętu w lewo (w tym oceny czy na wykonanie takiego manewru pozwalają zaparkowane inne pojazdy) i przyczyn takiego zachowania, skoro taki właśnie manewr wykonał .

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka Ł. P. – funkcjonariusza policji. Nie uszło uwadze Sądu, iż relacja tego świadka nie była szczegółowa, jednakże ilość interwencji drogowych w jakich świadek bierze udział powoduje, iż szczegóły ich przebiegu mogą zacierać się w pamięci świadka. Świadek podtrzymał złożone przez siebie w styczniu 2016 roku zeznania. Opierające się na relacji stron, bowiem sam nie był naocznym świadkiem zdarzenia.

Wiarygodności nie odmówiono zgromadzonym w sprawie dokumentom, których prawdziwości strony nie kwestionowały.

Sąd oddalił wniosek obrońcy obwinionego o dołączenie dokumentacji lekarskiej z przebiegu ciąży i porodu pokrzywdzonej M. K. (2), bowiem nie budzi wątpliwości, iż uczestniczka zdarzenia drogowego była w dniu 17 grudnia 2015 roku w ciąży, jednakże okoliczność ta nie pozostaje w bezpośrednim związku ze zdarzeniem i nie jest istotna dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Biorąc pod uwagę oceniony wyżej materiał dowodowy Sąd uznał, iż zachowanie obwinionego M. K. (1) polegające na nie zachowaniu podczas kierowania w dniu 17 grudnia 2015 roku pojazdem m-ki P. (...) o nr rej. (...) szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania i doprowadzeniu do zderzenia z pojazdem P. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez M. K. (2) zrealizowało znamiona art.86§1 Kodeksu wykroczeń.

Na obwinionym M. K., wykonującym manewr cofania ciążył zgodnie z treścią art. 23 Prawa o ruchu drogowym obowiązek zachowania szczególnej ostrożności. Okoliczności wykonywania tego manewru, tj. na ruchliwej ulicy, przy dużym natężeniu ruchu i w sposób nietypowy i zaskakujący dla innych kierujących zobowiązywały obwinionego do wzmocnienia uwagi i należytego obserwowania w lusterku sytuacji pod kątem możliwości bezpiecznego wykonania cofania. Obowiązek obserwowania jezdni dotyczy zarówno momentu przed przystąpieniem do wykonania manewru cofania jak i cały czas w czasie jego trwania , aż do jego zakończenia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 lutego 2015 roku w sprawie III K 343/14). Obwiniony w sposób niedostateczny obserwował innych użytkowników drogi i przyjął błędne założenie, że manewr wykonywany zawsze w ten sam sposób jest bezpieczny. Manewr skrętu w lewo wykonany przez obwinionego w miejscu, gdzie znajdowała się brama posesji (wskazuje na to przedłożona do sprzeciwu dokumentacja zdjęciowa k. 35), w miejscu do tego dozwolonym nie stanowił dla pokrzywdzonej wskazówki, iż dalszą czynnością obwinionego będzie cofanie. Także włączenie przez obwinionego świateł awaryjnych nie zwalniało go od obowiązku stosowania się do reguł przewidzianych przez art. 23 Prawa o ruchu drogowym .

Wymierzając obwinionemu karę Sąd wziął pod uwagę spory stopień społecznej szkodliwości czynu, bowiem zachowanie obwinionego stanowiło realne zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu i wywołało skutki w postaci uszkodzenia pojazdu pokrzywdzonej. Okolicznością łagodzącą w niniejszej sprawie jest uprzednia niekaralność obwinionego za wykroczenia, natomiast obciążającą obwinionego fakt, iż do zdarzenia doszło na ruchliwej drodze w

godzinach dużego natężenia ruchu. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd wymierzył obwinionemu karę 200 zł grzywny, która jest adekwatna do popełnionego przez obwinionego wykroczenia

Zgodnie z art. 118 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia obwiniony został obciążony kosztami postępowania w sprawie w kwocie 130 złotych (w tym opłatą od wymierzonej kary grzywny).